

VORO MIRALLES

Els altres valencians... els de les Illes

Recórrer al títol d'un llibre de culte de Joan Fuster que possiblement poquíssimes persones s'han llegit, excepte els quatre erudits rars que tenen més consciència nacional que nomenada, no és un símptoma, encara, de manca de recursos originals, sinó de premeditació, traïdoria, nocturnitat i mala llet.

I és que ja no em puc quedar sense dir res sobre una qüestió, no neg que minoritària i fins i tot sentimental, però no per això amb menys dret de ser exposada: la de les persones nascudes al País Valencià que vivim a les Illes Balears.

Ara fa vint anys que em vaig declarar pròfug voluntari de la terra on vaig néixer, el poble de l'Alcúdia, a la comarca de la Ribera Alta, senzillament per cansament i avorriment d'una situació cultural erma i matussera molt poques expectatives de ser canviada en una sola vida. Potser m'equivocava? Ja m'hagués agradat, ja...

El meu periple illenc m'ha dut durant dues dècades a viure a Eivissa, Mallorca i Menorca, per tornar una altra vegada a l'illa gran. I d'això no em penedesc gens. Aquí m'he bastit una nova vida dins la vida, sense cants de cigne, ni xovinisme, però amb profunda gratitud a aquestes Illes i a la seva gent. Amb humilitat i reconeixement, m'atrevesc a dir que són les meves illes i la meva gent.

I és aquest motiu i no altre el que em fa bullir la sang quan constat que l'opinió pública illenca té una visió ben esbiaixada del País Valencià i els valencians. I no és res estrany.

Si els catalans, per genètica, cultura i influències històriques, relacions econòmiques i una certa deferència política, en general, estan ben considerats per la ciutadania illenca, els valencians som la busca en l'ull de la gran família dels Països Catalans. Ja em direu si pot ésser d'una altra manera si el que sobresurt com a material de difusió mediàtica és Canal 9, la Casa Regional Valenciana amb les seves desfílades folklòriques, la lloança a la paella, les processons a la

Maredeuta dels Desemparats i José Maria Rodríguez –regidor de l'Ajuntament de Palma i responsable que els palmesans hagin avorrit les manifestacions piròtècniques municipals de pura fartada–.

Aquí tenen algunes de les postals que els valencians venen en els *xiringuitos* de records de la seva imatge exterior:

—Un canal, TV Valenciana, de *telebasura*, la *voz de su amo*, populista fins al límit: cota zero en l'axiograma de l'absent culturització del poble valencià.

—Un president que no parla català ni vol que el parlin.

—Si Chávez aprofita enginyosament Antonio Banderas per promocionar Andalusia pel preu d'un pernil i se'n surten dignament, PP Zaplana fitxa la mòmia de Julio Iglesias al mòdic preu de 900 milions la paella. Però en la minuta de l'embalsamat de Miami entrava també confessar-li quatre trucs a cau d'orella sobre el *show bussines* i com aconseguir que les *groupis peperes* li escridassin allò de "*¡¡queremos un hijo tuyooooo!!*".

—La Generalitat de València se li queda petita per tan gran ambició i vol fer ombra al mateix Aznar, publicant un llibre escrit per negres, i fent presentació amb *pilés* i *xupitos* a la Villa y Corte, i aquí no passa res.

—Es fan públiques les trames mafioses d'interessos especulatiu en directrius d'ordenació territorial i qualificació de sòls amb finalitats urbanitzadores de personatges amb noms i llinatges lligats al PP, en referència a Benidorm, Terra Mítica i les necessitats hídriques de la zona ara cobertes per l'incondicional recolzament al Pla Hidrològic per part de Zaplana, enganyant tothom però sobretot la gent de l'horta, els pagesos, amb la proclamació que l'aigua del transvasament de l'Ebre és per al camp... Sí, per als camps de golf, les piscines i les urbanitzacions com a bolets que creixeran per la zona de la Marina, l'Alacantí, el Baix Vinalopó i el Baix Segura.

—El PP prohibeix un acte de redreçament nacionalista per commemorar el 25

d'abril que congrega 40.000 persones amb excuses tan vils com falses, i no els cau la cara de vergonya, i l'endemà, tots ocupen els seus càrrecs com a representants públics de tots (remarc "tots") els valencians. "Avui nosaltres som Europa i ells són les caverne", es proclamà al final de la marxa.

I d'aquestes quatre anèctodes, i mil rasons més que se'm queden al bloc de notes, del representant institucional de la Generalitat de València, seguit de prop per José Maria Rodríguez, president del PP a Palma, se'n fan ressò la majoria de les entitats valencianes que surten als mitjans, deixen a la clara que la traca, les falles i el "*Para ofrendar nuevas glorias a España...*" són l'estendard dels valencians a Mallorca.

Idò, miri'n per on els ha surtit una busca en l'ull d'aquesta colla que transpuen una folklòrica i pansida imatge valencianeta, xé! Perquè no tots els valencians que vivim a les Illes combregam amb aquesta cofraria. N'hi ha molts que hem trobat un refugi lingüístic de permissivitat i vigència de la llengua catalana enfront de les dèries esquizoides del búnquer barraqueta del valencianisme feixista. Hem lluitat per un espai de política de progrés, amb representacions en el Parlament i en el Govern de representants d'esquerres, nacionalistes i ecologistes. I estam implicats i compromesos amb actituds per la transformació social i ecològica de les Illes Balears.

I si cal recórrer a tòpics, veritat és que de petits hem menjat el mateix arròs, ens han embriagat les mateixes libidinoses olors de la flor de taronger, i ens hem refrescat amb la mateixa orxata i el mateix llevant. Però ni ens manifestem per les mateixes coses, ni percebem la realitat des de la mateixa visió, ni som del mateix món. Tanta de sort.

*Director general de Mobilitat
i Educació Ambiental
de la Conselleria de Medi Ambient
del Govern de les Illes Balears.*